

THÁNG TƯ ĐEN

chỉ để dành đọc vào mỗi tháng TƯ tiếp-nối, hỡi những người Chiến-sĩ vô-danh..!

ĐỂ BIẾT ĐÂU MỚI LÀ THIÊN ĐƯỜNG

Phan Huy

18:06 3 tháng 4, 2017

Phan Huy, một thi nhân nổi tiếng ở miền Bắc: Phan Huy đã viết một bài thơ có tựa đề là **“Cảm Tạ miền Nam”** rất cảm động. Ngay trong phần mở đầu ông viết:

- “*Đã từ lâu, tôi có điều muốn nói
Với miền Nam, miền đất mới thân quen
Một lời cảm ơn tha thiết chân tình
Của miền Bắc, xứ ngàn năm văn vật.*”

Sau cái gọi là giải phóng và thống nhất, ông Huy đã có dịp vào miền Nam và ông đã nhận ra miền Nam không tồi tệ như “bác và đảng” đã tuyên truyền và nhồi nhét vào đầu ông và khi đã nhận ra một sự thật phũ phàng, ông Huy đã bật khóc:

Trước mắt tôi, một miền Nam sinh động

*“Tôi đã vào một xứ sở thần tiên
Nếp sống văn minh, dân khí dịu hiền
Cơm áo no lành, con người hạnh phúc.
Tôi đã ngạc nhiên với lòng thán phục
Mở mắt to nhìn nửa nước anh em
Mà đảng bảo là bị lũ nguy quyền
Áp bức, đoạ đày, đói ăn, khát uống.
Trước mắt tôi, một miền Nam sinh động
Đất nước con người dân chủ, tự do*

thủ đô

Giận đảng, giận đoàn bao năm phỉnh gạt.”

Tôi đã khóc ròng đứng giữa

Phan Huy cũng không quên mô tả cuộc sống ở miền Bắc cs, nơi ông đã sinh trưởng, vô cùng tồi tệ. Đời sống của nhân dân miền Bắc nghèo khó đến nỗi phải kéo cây thay trâu và nhân phẩm của nhân dân miền Bắc bị xô đẩy xuống tới mức ngang hàng với bèo dâu:

Xã hội sơ khai, tây nã, một chiều

“Sinh ra lớn lên sau bức màn sắt
 Tôi chẳng biết gì ngoài bác, đảng "kính yêu"
 Xã hội sơ khai, tây nã, một chiều
 Con người nói năng như là chim vẹt.
 Mở miệng ra là: "Nhờ ơn bác đảng
 Chế độ ta ưu việt nhất hành tinh
 Được soi đường chủ nghĩa Mác-Lênin
 Tiến nhanh tiến mạnh lên thiên đường vô sản.
 Hai mươi một năm trên đường cách mạng
 Xã hội thụt lùi người kéo thay trâu
 Cuộc sống xuống thang tính bằng tem phiếu
 Nhân phẩm con người chẳng khác bèo dâu.”

Trong phần cuối bài thơ, ông Huy kết luận rằng, ngày 30-04-1975 thật sự không phải là ngày cộng sản miền Bắc “giải phóng” miền Nam thoát khỏi sự kìm kẹp của Mỹ Ngụy, mà ngược lại là ngày miền Nam đã phá màn u tối, đã khai đường chỉ lối, đã khai sáng cho nhân dân miền Bắc thấy được bộ mặt gian trá và độc ác của bè lũ cộng sản, thật sự chúng chỉ là một bầy ác quỷ và ông đã không tiếc lời cảm tạ nhân dân miền Nam:

Giải phóng tháng tư đen

“Cảm tạ miền Nam phá màn u tối
 Để tôi được nhìn ánh sáng văn minh
 Biết được nhân quyền, tự do dân chủ
 Văn minh.

Cảm tạ miền Nam khai đường chỉ lối
 Đưa tôi trở về tổ quốc thiêng liêng
 Của Hùng Vương, quốc tổ giống Rồng Tiên
 Chớ không là Cac Mac và Le nin ngoại tộc.

Cảm tạ miền nam mở lòng khai

sáng
 Đưa tôi hội nhập cùng thế giới năm châu
 Mà trước đây tôi có biết gì đâu
 Ngoài Trung cộng và Liên xô đại vĩ

Cảm tạ miền Nam đã một thời làm chiến sĩ
 Chống lại cộng nô cuồng vọng xâm lăng
 Hầu giúp cả nước thoát bầy ác quỷ
 Dù không thành công cũng đã thành danh.”

Trong một bài thơ khác có nhan đề là “**Tâm sự một đảng viên**” ông Phan Huy đăng cay bộc lộ rằng, sở dĩ ông theo đảng cộng sản là vì ông quá tin nghe theo lời hò già dạy bảo:

“Rằng đảng ta ưu việt nhất hành tinh

Đường ta đi, chủ nghĩa Mac Lê nin

Là nhân phẩm, là lương tri thời đại.”

Và sở dĩ ông đã xung phong đi cứu miền Nam ruột thịt là vì ông tin vào lời tuyên truyền của hồ già và đảng cs:

*“Rằng tại miền Nam, ngục quyền bách hại
Đìm nhân dân dưới áp bức bạo tàn
Khắp nơi nơi cảnh đời rách cơ hàn
Đang rên siết kêu than cần giải phóng”*

Khi dự tính vào miền Nam thăm viếng một người bà con họ hàng, vì tin vào lời tuyên truyền của “bác và đảng” là người dân miền Nam đói khổ, nên ông đã chẳng quản đường xa diệu vợi mang theo một mớ gạo mà ông đã phải dành dụm trong nhiều ngày mới có được, để biếu người bà con đói khổ:

*“Chẳng quên mang theo ký gạo để dành
Biếu người bà con trong này túng thiếu”*

*“Đến Sài Gòn, tưởng say men chiến thắng
Nào ngờ đâu sụp đổ cả niềm tin
Khi điêu ngoa, dối trá hiện nguyên hình
Trước thành phố tự do và nhân bản.”*

Khi đến và đứng trước nhà người bà con, ông Phan Huy mới nhận ra rằng, mớ gạo mà ông nâng niu mang từ miền Bắc thiên đường cộng sản, với hảo ý để biếu người bà con miền Nam bị Mỹ Ngụy kìm kẹp đói khổ là một điều “lãng mạ” người bà con này:

MỘNG MIỀN NAM

*“Tôi tìm đến người bà con trong xóm
Nhà xinh xinh, đời sung túc tiện nghi
Ký gạo đem theo nay đã mốc xì
Tôi vội vã dấu vào trong túi xách.
Anh bà con tôi, một người công chức ngục
Nét u buồn nhưng cũng cố làm vui
Đem tặng cho tôi một cái đồng hồ
Không người lái, Sei-ko, hai cửa sổ.
Rồi anh nói: "Ngày mai đi cải tạo
Cái đồng hồ tôi cũng chẳng cần chi
Xin tặng anh, mong nhận lấy đem về
Một chút tình người bà con Nam bộ.”*

Sau khi đã nhận ra đời sống thật sự của toàn dân miền Nam và sự gian trá, phỉnh gạt của [áo] hồ già và đảng cs, ông Huy cảm thấy hổ thẹn với lương tâm nên đã than khóc:

Tác giả Phan Huy

*Trên đường về, đất trời như sụp đổ
Tôi thấy mình tội lỗi với miền Nam
Tôi thấy mình hổ thẹn với lương tâm
Tôi đã khóc, cho mình và đất nước”*